

VACARISSES

balcó de Montserrat
edició digital

Per una comunitat de fe i amor, oberta a tots, acollidora i fraternal

Foto: Jaume Pintó

Ceràmica sota el carener de la façana nord de ca l'Aleu (o cal Colell), finca núm. 35 del carrer del Pou (Vacarisses).

Autor: Modest de Casademunt i Giralt. Ressenya a la pàgina 12.

SUMARI

Pòrtic	3
L'Evangeli pam a pam II	4
La cuina de Ca la Quima	6
Des de Sant Llorenç Savall	7
Pensaments caçats al vol	8
Campanades	9
Des de Sitges	10
Cultura Popular	11
Vacarisses, balcó de Montserrat	12
Parròquia de Vacarisses	19
Dels Diaris	20
Racó del conte	21
Col·laboracions	22

Vacarisses, balcó de Montserrat

Edita: Parròquia de Vacarisses

Redacció i Administració:

Plaça de l'Església, 15 - 📞 0034938359102

08233 Vacarisses (Catalunya)

vacarissesbalcomontserrat@gmail.com

<http://issuu.com/search?q=balcomontserrat>

Director: Sebastià Codina

Redacció, Coordinació i Maquetació:

Jaume Pintó i Joan Vila

Dipòsit Legal: B 9241-2014

Foto de la capçalera de la portada: J. Picallo. Font: www.turismoyfotos.net.

ESGLÉSIA DE VACARISSES

DIA A DIA - Març

Dia 12

Pelegrinatge, conjuntament amb l'Arxiprestat del Bages Sud, a la Catedral de Vic, amb motiu de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Concelebració i visita guiada al Museu Diocesà i Palau Episcopal.

Dia 15

Els alumnes de l'INSTITUT local amb els seus professors, han visitat l'Església i el Museu Arxiu de la Parròquia de Vacarisses, sota el guiatge d'en Joan Vila.

Dia 20

Inici de la Setmana Santa amb la Benedicció dels Rams a la Plaça de l'Església.

Dia 24 - Dijous Sant

Solemne Commemoració de l'Any de la Misericòrdia. La Parròquia ha ofert a tots els assistents el llibre editat per aquest esdeveniment:

“JESÚS DE NATZARET, UNA DRECERA QUE CONDUEIX A DÉU”

Dia 25

Enterrament d'Asumpció Valls Camps.

Dia 27

Pasqua.

Baptisme del germans Lucas i Ariadna Yañez García.

Casament de Sergi Roldan Molina amb Anabel Manchado Ramos.

La revista "Vacarisses, balcó de Montserrat" i en particular la Direcció i l'equip de redacció i maquetació, no es fan responsables del contingut dels articles dels seus col·laboradors.

ANEU A LA WEB

ENVIEU-NOS UN CORREU

Fredi Parera, un escalador clàssic sense límits

Breu recull biogràfic en homenatge a l'escalador Fredi Parera, finat fa poc. S'hi emfatitza la seva activitat a Sant Llorenç del Munt i l'Obac, on hi va aprendre a excel·lir en l'escalada clàssica de dificultat, estenent la seva afició a molts altres massissos.

Al llarg de la vida anem coneixent persones de tota mena. D'entre elles en destaquen les que esdevenen, degut a la seva singularitat i sense que se'n donin compte, en un referent que encarna l'ideal d'allò que d'altres pretenen assolir amb més o menys encert. Heus aquí un d'aquests casos especials i únics: el del potent escalador Fredi Parera. Malgrat que no us atregui l'escalada perquè segurament no hi esteu pas avesats i potser desconexeu el rerefons històric i profund que l'envolta, us adonareu que el Fredi va tenir una existència excepcional, la qual tot i estar lligada amb cos i ànima a l'escalada clàssica de major compromís (fins a les darreres conseqüències), finalment va anar més enllà d'una passió per convertir-se en una veritable lliçó de vida davant les dures adversitats que va haver de patir.

La primera època (Anys 1970)

Frederic Parera Avellaneda, "Fredi", va néixer a Terrassa el 19 de novembre de 1957 i de ben jove es va enamorar del massís de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, en concret quan hi va fer d'escolta a principis dels anys 70, de forma que va esdevenir un indret predilecte per a la resta de la seva vida. Més tard, després d'assistir a un curs d'escalada, aviat es va aficionar a la minoritària i sacrificada tasca d'obrir vies d'estil clàssic. Anà agafant experiència i fortalesa dins la Secció d'Alta Muntanya (SAM) del C.E. de Terrassa, on hi va trobar els primers companys. S'estrenà en l'art de les obertures amb la via "POP", l'abril de 1974, a la Gran Diagonal de Sant Llorenç del Munt, on hi combinà l'escalada lliure amb l'artificial junt amb els companys Pich i Oller. Amb tan sols 16 anys, el Fredi va ser capaç d'encapçalar aquella ascensió al complet i a més amb els mitjans poc evolucionats de l'època; tota una declaració de principis.

Acte seguit es dedicà a obrir moltes més vies a Sant Llorenç: "Fredi-Feiner" a l'Esquirol (1974), l'arrogant sostre de la "Visera Esqueixada" (1974), vies "SAM", "Heures" i d'altres variants al

COL·LABORACIONS

compacte Morral del Llop (1975-1977), l'espectacular via "Puputs" a la Cova del Drac amb les cletes com a calçat (1978), la "fissura dels Grimpaires" a les Foradades, etc. fins a realitzar una gesta insòlita per l'època obrint el voladís "Cap de Trons" en solitari (1978). Així, especialitzant-se en la progressió per sostres i desploms acusats, se l'ha considerat com un dels precursors de l'escalada artificial de dificultat d'aquest massís. Tot plegat ho alternà també amb l'obertura d'algunes vies a Montserrat: les "Terrassa" a la Miranda de la Portella (1975) i al Dauet (1977), en general exposades; la "Jacint Aguilar" a l'Elefantet (1977) i la també exposada via "Terrassa" al Broc del Setrill (1977), majoritàriament acompanyat d'altres escaladors i fent de capdavanter.

En aquella època aparegueren a Montserrat els "Pirates", un grup d'escaladors que inicià una campanya d'obertures de gran dificultat i volada. El Fredi, tot i no formar part del grup, s'hi va avenir perquè tenia un nivell molt alt de preparació, forjat a l'esquerp i delicat conglomerat de Sant Llorenç del Munt. Així fou com a Montserrat obrí junt amb el "pirata" Armand Ballart la monolítica "Armand-Fredi" al Plàtan de Diables (1978), i acte seguit col·laborà en l'obertura de la "Zarathustra" a l'esperó del Gallinero, a Ordesa (Aragó), junt amb el "pirata" Antonio García Picazo i d'altres (1979), esdevenint una via de renom. També obrí la clàssica i arrogant "Desirée" al Cavall Bernat de Montserrat (1979) amb Picazo, Altimira i d'altres. Poc després, deixà bocabadada tota Espanya quan l'any 1980 repetí la mateixa "Zarathustra" en solitari i amb un sol bivac.

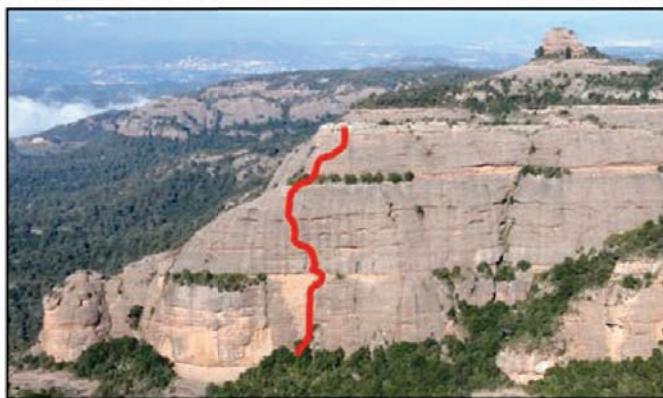
La segona època (anys 1980 i 1990)

La meteòrica progressió del Fredi el dugué a temptar les parets de més envergadura dels Alps, però vet aquí que l'any 1980, quan es dirigia cap a una de les vies més impressionants del massís del Mont Blanc, l'esperó Walker de les Grans Jorasses, patí un greu accident en caure 25 metres dins d'una esquerdada del glaciari de Leschaux. Quico Dalmases, company de cordada, s'acostà a l'esquerda tot tement que el Fredi s'hagués mort, però captà un moviment en el seu cos entaforat i aquella petita observació salvà la vida al Fredi, perquè ràpidament i amb l'ajut d'un altre company el pogueren treure d'allà. Afectat sobretot del cap, el Fredi estigué 2 mesos en coma però sortosament es va recuperar i, obstinat, al cap d'un any va tornar a escalar, tot i quedar-li una seqüela a la vista. La desagradable experiència no li va impedir pas que, 6 anys després, ascendís amb èxit la Walker, la via que havia anat a escometre l'infortunat dia de l'accident. Així, mogut pel desig d'escalar i amb una força de voluntat molt gran, el nostre protagonista va viure en aquesta època l'etapa més prolífica d'escalades, amb sonades repeticions arreu i sobretot dedicant-se a obrir una quantitat ingent de vies de gran envergadura i dificultat amb companys com Antonio García Picazo, Armand Ballart, Ricard Darder, etc. a les grans parets de Montserrat (destacant-hi l'aresta "Fredi-Picazo" a la Roca dels Aurons i la "Picazo-Fredi" a la Talaieta d'en

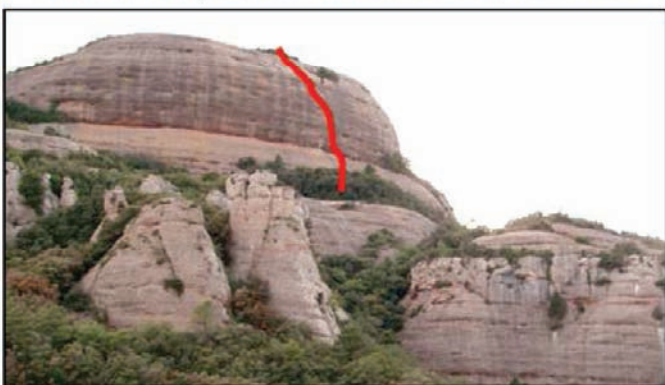
Via "POP" a la Gran Diagonal, la primera via oberta pel Fredi, l'any 1974. Foto: Òscar Masó Garcia.

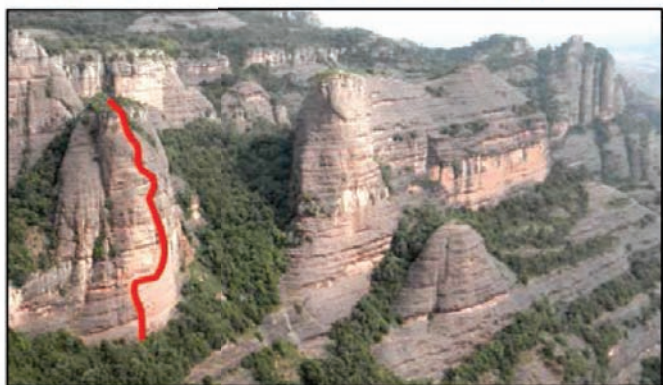
Via "Lo Somni de n'Isidre Suana" a l'Obac, quasi tota oberta en solitari pel Fredi. Foto: Òscar Masó Garcia.

Via "101" al Cul del Montcau, oberta junt amb l'històric Josep M. Torras. Foto: Òscar Masó Garcia.

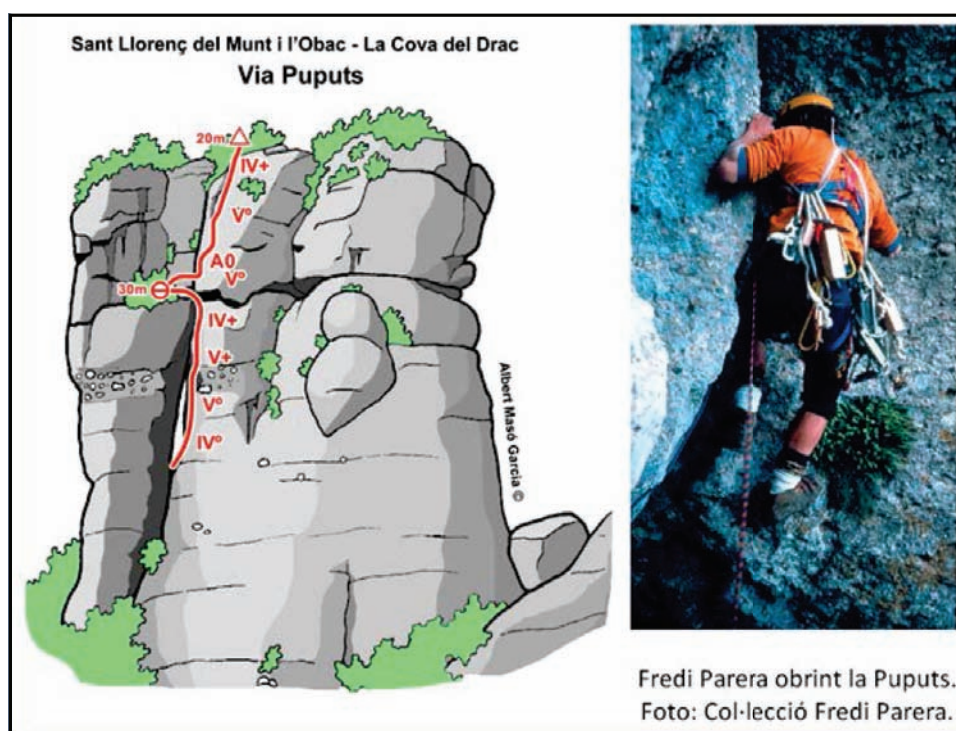

La darrera via oberta pel Fredi a St. Llorenç, la impressionant "via de la Laika". Foto: Òscar Masó Garcia.

COL·LABORACIONS

Barbé, així com la curiosa “Encís Sublim” a la Foradada i en solitari), també a Sant Gervàs, Vilanova de Meià, Canalda (amb l’artificial més difícil d’aquesta paret del Solsonès (de grau A4)), a l’Aragó, on hi obrí vies a les Roques del Masmut, Peña Ruaba i Peña Montañesa (amb l’imponent Pilar del Sobrarbe), i també, com no, a Sant Llorenç del Munt i l’Obac, obrint-hi l’”Estigma dels Rovellats” amb Amadeu Pagès a la Gran Diagonal (1992), l’espectacular i delicada “Lo Somni de n’Isidre Suana” (1992) oberta gairebé tota en solitari a la Roca Salvatge de l’Obac i dedicada a un escalador pioner, la “101” al Cul del Montcau (1992), junt amb l’històric Josep M. Torras Homet, l’Escletxa Central Oest de la Castellassa de can Torras en solitari (1997), on hi patí un aparatós accident que li afectà greument un turmell, del que se n’anà refent mica a mica després de passar pel quiròfan, i finalment la colossal “Via de la Laika” (2000), acabada en solitari al Turó dels Cabrits i dedicada a la seva estimada gosseta, que havia mort. Per altra banda, en aquests intensos anys va participar de forma activa a l’expedició terrassenca de 1985 al Saipal, un pic nepalès de l’Himàlaia (7.031 m) on hi va fer cim, va escalar potents vies dels Alps i Dolomites, l’any 1989 es va fer membre del GAME (Grup d’Alta Muntanya Espanyol), i professionalment es dedicà a treballar a les pistes d’esquí d’Andorra i a fer treballs verticals.

En aquella època el Fredi va viure de primera mà els grans canvis de mentalitat i de materials que se succeïren en el món de l’escalada, i dins d’aquella agitació es va erigir com a ferm defensor de l’escalada clàssica més pura davant l’auge imparable de l’esportiva. Es dedicà a preservar i a portar l’estil clàssic dels pioners fins a un límit tan extrem i arriscat com el d’escalar sovint sense cordes, sobretot a Sant Llorenç del Munt (canal SW del Burret, Encastament del Cap de Mort, via “Troya” i el sùmmum de la precarietat i l’exposició: la cara Nord Original de la Castellassa de can Torras, en dues ocasions) i també a d’altres zones com als aragonesos Mallos de Ri-

glos (dos cops la “Pany-Haus”). No obstant això, també va col·laborar en activitats teòricament oposades als seus principis ètics muntanyencs, com en l’equipament l’any 1993 de la Ferrada Teresina de Montserrat (la primera via ferrada moderna a Espanya), i en l’obertura d’algunes vies amb llargs equipats per dalt.

La tercera època (anys 2000)

L’any 2000, la vida del Fredi donà un tomb radical en patir un gravíssim accident al Pedraforca. Acabava d’escalar una paret de 300 metres en solitari quan, en descendir del cim, una esclavissada de roques l’envampà de ple en el cap. Alertat perquè el Fredi no tornava al cotxe, el guarda del refugi Lluís Estasen, Joan Martí, anà a buscar-lo i el trobà malferit. El va vetllar tota la nit fins que un helicòpter se l’endugué. Va estar dues setmanes en coma i després ingressà en un centre hospitalari amb greus afectacions neurològiques. Miraculosament, el Fredi anà recuperant-se contra tot pronòstic fins que va poder sortir del centre. Se li havien esborrat els records del que havia succeït després de l’accident, i li eren quasi impossibles de recordar els fets recents, però en canvi conservava intactes i amb un detall inusitat els records anteriors a l’accident. A més, el seu caràcter canvià radicalment, s’obrí socialment i d’aquesta forma va conèixer la parella de la seva vida, la Carme, la qual era una de les infermeres que el cuidà durant la seva recuperació. Fins llavors el Fredi havia estat tímid i reservat, però amb un caràcter fort que li atorgava una gran decisió a l’hora d’afrontar les difícils escalades i, per extensió, les vicissituds de la vida. Malgrat això, el seu tracte era afable, humil i planer, i també destacava per ser molt meticulós, sobretot a l’hora d’anotar-se les activitats d’escalada, i de tenir un profund coneixement tècnic d’aquesta afició.

De fet, la seva vida en part va canviar perquè, tot i que podia fer moltes de les coses d’una persona normal, les feia més lentament i amb el problema afegit de la memòria que s’ha citat abans. Sorprenentment, la seva il·lusió per l’escalada restava intacta, i en parlava amb la mateixa passió de sempre però sense poder practicar-la.

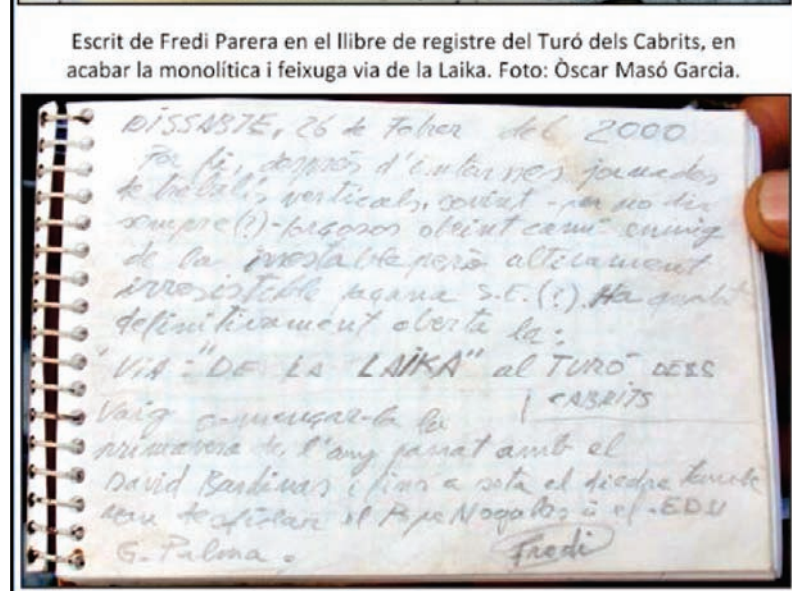
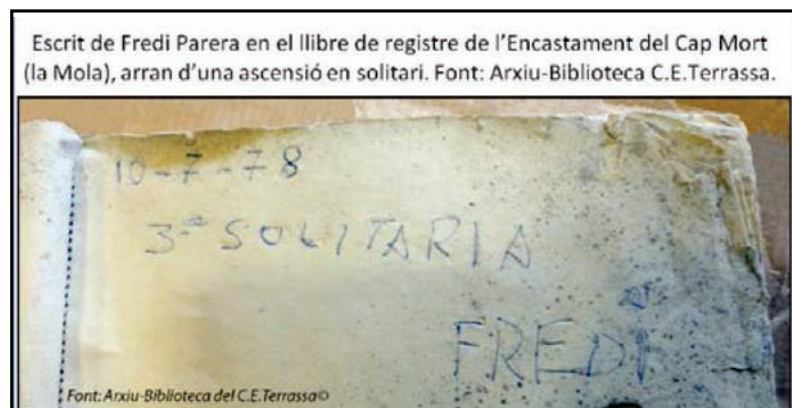
Poc després de l’accident, diversos amics escaladors del Fredi obriren dues vies dedicades a ell; una a l’arrogant Talaïeta d’en Barbé de Montserrat, a càrrec de David Hita i Miquel Blanco (2000), i una altra a Sant Llorenç del Munt, a càrrec d’Armand Ballart i Ricard Darder (2001) a l’esquerra de la “Via de la Laika” al Turó dels Cabrits.

L’any 2007 va rebre una Menció Especial Esportiva de part de la FEEC (Federació d’Entitats Excursionistes de Catalunya), com a reconeixement a la seva àmplia trajectòria esportiva com a escalador i alpinista, i l’any 2010 va revivre records de joventut a la històrica trobada dels antics companys del grup dels “Pirates”, al Monestir de Santa Santa Cecília de Montserrat.

Cal dir, també, que algunes de les vies obertes pel Fredi rarament s’han repetit, essent-ne un autèntic repte per als escaladors actuals, i a més l’aurèola de mite s’ha anat consolidant al seu voltant, ja que a pesar del seu destacat currículum muntanyenc curiosament no se li va fer cap entrevista completa o recull biogràfic sencer del qual se’n tingui coneixement. Únicament, als

anys 1990 va sortir fotografiat a les revistes Desnivel i Extrem, després el varen entrevistar a Catalunya Ràdio l'any 2007, centrant-se en els seus accidents i la miraculosa recuperació, més tard, en el film "Pirates" (d'Estimball Films, 2011) el Fredi hi aparegué explicant la seva repetició en

solitari de la via "Zarathustra", així com també en el seu blog anomenat "frediencissublim" s'hi mostren algunes ressenyes i fotografies esparses de les seves escalades, i finalment és esmentat dins de l'Enciclopèdia de l'Esport Català i del Diccionari de l'Excursionisme Català, amb unes breus entrades.

Llorenç del Munt i l'Obac i fidel a una ètica estricta, a qui la muntanya va sotmetre a dures ensopegades i de les quals va ser capaç de reeixir-ne coratjosament a través d'una colpidora lliçó de superació. Serveixin les presents línies per donar-li un digne homenatge de comiat. Descansa en pau, amic Fredi, mai t'oblidarem.

Dissortadament, el propassat 27 de gener de 2016 l'admirat Fredi ens deixava a l'edat de 58 anys per assolir el cim més alt i definitiu, després de patir un ictus cerebral. Es cloïa així la trajectòria vital de tota una llegenda de l'escalada clàssica més genuïna, un dels màxims exponents dels escaladors terrassencs de les darreries del segle passat, sorgit de Sant

Albert i Òscar Masó García

Fonts de consulta: Butlletins del CET, guies d'escalada de diverses regions de la Península, blogs i webs d'escalada diversos (santllors, fredenciissublim, etc), entrevistes realitzades pels autors d'aquest article al Fredi en vida, informacions aportades per companys escaladors, etc.

Agraïments: Sobretot a Jaume Parera Avellaneda, germà del Fredi, a Joan Pérez Ventayol, responsable de l'Arxiu-Biblioteca del CET (Centre Excta. de Terrassa) i a Conxita Garcia Pérez.

Breu glossari escalatori:

Escalar en solitari: Realitzar una escalada sense l'ajut de cap altra persona, autoassegurant-se amb la corda i els estris adients. Aquesta modalitat afegeix dificultat i compromís a l'ascensió.

Escalada exposada: Modalitat d'escalada en la qual hi ha una escassetat notable d'assegurances que puguin aturar amb condicions una caiguda, o bé que la qualitat d'aquests punts de seguretat sigui precària i difícilment puguin retenir l'escalador en caure, de forma que el compromís és molt alt i cal extremar precaucions, ja que una eventual caiguda pot resultar perillosa.

Escalar sense cordes (en “free solo”): Modalitat extrema de l'escalada que es basa en ascendir les roques o parets sense cap medi d'assegurança que pugui retenir cap caiguda, de forma que la persona no pot tenir cap mena d'error. Des d'aquestes ratlles desaconsellem expressament la pràctica d'aquesta modalitat. L'únic que hem pretès a l'hora de mencionar-la és el fet de donar a conèixer les activitats del Fredi Parera, sense cap intenció d'animar a ningú a imitar-lo en aquest sentit, ans al contrari.

Obertura d'una via d'escalada (“obrir” una via): Es tracta de traçar una línia nova d'escalada en un monòlit o paret de roca que mai s'havia ascendit abans, essent-ne l'escalador “aperturista” el primer en recórrer-la des de la seva base fins a la part superior, tot superant els obstacles desconeguts a mida que es va ascendint i van apareixent, emprant les tècniques adients per culminar-la amb èxit i, en el cas de la modalitat clàssica més pura, mirant de minimitzar al màxim l'ús de les assegurances d'expansió i dels pitons, aprofitant sempre que es pugui els recursos naturals del terreny i alterant-lo el mínim possible. Aquesta modalitat d'escalada exigeix un ferm compromís i grans dosis de tècnica i preparació física i mental.

